

Rok akademicki:

2014/15

Jednostka prowadząca:

Instytut Historii Sztuki i Kultury WHiDK

Kierunek:

Ochrona dóbr kultury

Poziom:

studia pierwszego stopnia (licencjackie), stacjonarne

Nazwa przedmiotu:

Historia sztuki nowożytnej polskiej

Język:

PL

Typ przedmiotu:

przedmiot obowiązkowy

Przedmiot obieralny:

nie

Rok studiów, semestr:

rok II, semestr letni

Wymiar:

wykład: 30 godz.

Punkty ECTS:

wykład: 4

Forma zaliczenia:

wykład: egzamin

Prowadzący:

wykład: dr hab. Kazimierz Kuczman, prof. UPJPII;

Koordynator sylabusu:

dr hab. Kazimierz Kuczman, prof. UPJPII

Sylabus dostępny w ramach:

- [Historia sztuki nowożytnej polskiej](#) [na kierunku:] [Ochrona dóbr kultury](#) (Odk), studia pierwszego stopnia (licencjackie), stacjonarne, II rok, semestr letni

◦ [prowadzący wykład:30h/e/4ECTS]: dr hab. Kazimierz Kuczman, prof. UPJPII;

Wymagania wstępne:

Ogólne opanowanie wiedzy na poziomie szkoły średniej

Cele:

Studenci mają pozyskać wiedzę o najważniejszych zjawiskach w sztuce polskiej od XVI do XVIII wieku, nabywając umiejętność rozpoznania i interpretacji dzieła w szerszym kontekście społecznym, politycznym i religijnym.

Treści kształcenia:

T.1 - Renesans i barok w sztuce polskiej – nakreślenie sytuacji historyczno-kulturowej w państwie polsko-litewskim oraz społecznych warunków rozwoju sztuki, charakterystyka renesansu i baroku jako stylów i ich związku ze sztuką obcą.

T.2 - Architektura rezydencjonalna i kościelna XVII i XVIII wieku - formy, ośrodki, artyści.

T.3 - Rzeźba XVII i XVIII wieku - kamień, stiuk, drewno, formy, ośrodki, artyści.

T.4 - Malarstwo XVII i XVIII wieku – Kraków i Gdańsk jako czołowe ośrodki malarstwa w XVII wieku, ważniejsi artyści XVIII wieku. Celem wykładu jest przekazanie studentom podstawowej wiedzy o najważniejszych zjawiskach zachodzących w sztuce polskiej od początku XVI do 2. połowy XVIII wieku. Student zapoznaje się z okolicznościami politycznymi, społecznymi i religijnymi mającymi wpływ na trzy podstawowe gałęzie sztuki: architekturę, rzeźbę i malarstwo, poznaje twórczość najwybitniejszych artystów oraz dzieła o dużym znaczeniu dla rozwoju sztuki. Najważniejsze zjawiska ukazywane są pod kątem środowisk artystycznych, ale i z punktu widzenia wybranych fundatorów i promotorów sztuki. Omawiane są również korzenie polskiego renesansu i baroku, z uwzględnieniem genezy twórczości działających w Polsce artystów.

Efekty kształcenia:

WIEDZA

W_1 Student potrafi rozpoznać dzieło sztuki, określić jego temat, ikonografię w szerszym kontekście kulturowym.

W_2 Student potrafi analizować i łączyć zjawiska z różnych środowisk artystycznych.

UMIEJĘTNOŚCI

U_1 Student potrafi posługiwać się fachową terminologią z zakresu sztuki nowożytnej polskiej.

KOMPETENCJE

K_1 Student zna podstawową literaturę przedmiotu.

Metody i narzędzia dydaktyczne:

M.1 Wykład

M.2 Prezentacja multimedialna, slajdy z reprodukcjami dzieł sztuki opatrzone podstawowymi danymi, filmy dokumentalne

Sposoby sprawdzania i warunki zaliczenia:

Egzamin. W pierwszej części egzaminu sprawdzana jest ogólna wiedza o najważniejszych zjawiskach w nowożytnej sztuce polskiej, umiejętność osadzenia twórczości artystów w danej epoce lub nurcie stylowym, oraz ich dzieł omawianych podczas wykładu. W drugiej części egzaminu student dokonuje rozpoznania prezentowanej na ilustracji dzieła sztuki oraz krótkie omówienie związanej z nim problematyki. W trakcie egzaminu brana jest pod uwagę frekwencja studenta na wykładzie.

Lektury podstawowe:

-Chrzanowski T., Sztuka w Polsce od I do III Rzeczypospolitej, Warszawa 1998.

-Karpowicz M., Sztuka XVII wieku, Warszawa 1975.

-Karpowicz M., Sztuka XVIII wieku, Warszawa 1985.

-Zlat M., Sztuka polska. Renesans i manieryzm, Warszawa 2010

Lektury uzupełniające:

Literatura podstawowa:

-Chrzanowski T., Sztuka w Polsce od I do III Rzeczypospolitej, Warszawa 1998.

-Karpowicz M., Sztuka XVII wieku, Warszawa 1975.

-Karpowicz M., Sztuka XVIII wieku, Warszawa 1985.

-Zlat M., Sztuka polska. Renesans i manieryzm, Warszawa 2010

Literatura uzupełniająca:

- Chrzanowski T., Kornecki M., Sztuka Ziemi Krakowskiej, Kraków 1982
- Fischinger A., Santi Gucci, architekt i rzeźbiarz królewski XVI wieku, Kraków 1969
- Fischinger A., Fabiański M., Dzieje budowy renesansowego zamku na Wawelu, około 1504-1548, Kraków 2009
- Karpowicz M., Sztuka baroku w Polsce, Warszawa 1988.
- Karpowicz M., Sztuka oświeconego sarmatyzmu, Warszawa 1970.
- Kowalczyk J., Andrea Pozzo a późny barok w Polsce, „Biuletyn Historii Sztuki”, t. 27 (1975).
- Karpowicz M., Sztuka Warszawy czasów Jana III, Warszawa 1987.
- Kowalczyk J., Guarino Guarini a późnobarokowa architektura w Polsce i na Litwie, „Kwartalnik Architektury i Urbanistyki” 42 (1997), s. 179–201.
- Kozakiewiczowa H., Rzeźba XVI wieku w Polsce, Warszawa 1986.
- Kozakiewiczowie H. S., Renesans w Polsce, Warszawa 1976.
- Kraj skrzydlatych jeźdźców. Sztuka w Polsce 1572–1764, red. Ostrowski J.K., Krasny P., Kuczman K., Warszawa 2000
- Krasny P., Architektura cerkiewna na ziemiach ruskich Rzeczypospolitej 1596–1914, Kraków 2003.
- Kowalczyk J., Rola Rzymu w późnobarokowej architekturze polskiej, „Rocznik Historii Sztuki”, t. XX (1994), s. 215–308.
- Miłobędzki A., Architektura polska XVII wieku, Warszawa 1980.
- Morka M., Sztuka dworu Zygmunta I Starego. Treści polityczne i propagandowe, Warszawa 2006.
- Mossakowski S., Kaplica Zygmuntowska (1515–1533). Problematyka artystyczna i ideowa mauzoleum króla Zygmunta I, Warszawa 2007.
- Ratajczak, Mistrz Benedykt, królewski architekt Zygmunta I, Kraków 2011.
- Renesans. Sztuka i ideologia, Warszawa 1976.
- Walicki M., Gotyk – Renesans – Wczesny manieryzm, Warszawa 1963.
- Walicki M., Tomkiewicz W., Ryszkiewicz M., Malarstwo polskie. Manieryzm – Barok, Warszawa 1971

Uwagi: